

**“Hospodinu svěř všechny své činy,
tvoje úmysly se potom naplní”**

Příslaví 16:3

ÚNOR 2019



CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 2.2. – Sedm pečetí
- 9.2. – Zapečetění Božího lidu
- 16.2. – Sedm polnic
- 23.2. – Porážení nepřítel



Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel sobotní školy	Kázání	Sobotní škola mládeže
2.2.	Bohumil Mroček	Radomír Špinka Dopoledne s Adrou	Iva Burešová
9.2.	Petr Chára	Blanka Novotná	Soňa Mročková
16.2.	Pavel Pimek	Pavel Kostečka	Petr Chára
23.2.	Květa Tyšerová	Jiří Loder	Iva Burešová

Blahopřání k narozeninám

- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola



ADRA Klub zdraví informuje



**Besedy budou od února 2019 konány v čítárně
kavárny Tucan CAFÉ, Náměstí 5/3, Valašské Meziříčí**

**21.února – Východní Ukrajina – naděje pro zemi beznaděje,
beseda Jiřího Hanáka**

Alianční po valašsky

V některých křesťanských kruzích České republiky pojem alianční shromáždění ještě neslyšeli, v některých jej zařadili mezi sprosté výrazy. Dálný východ, alespoň část Valašského království, s tím nemá, jak se zdá, víceméně žádný problém. A to přesto, že právě tady docházelo v minulosti k dramatickým dogmatickým střetům, na které někteří doplatili životem. Ale protože tu stěžejní záležitost křesťanské praxe, což je vytrvalé a bezpodmínečné odpouštění, vzali povětšinou vážně, staré křivdy byly uvrženy do vod rozbouřené Bečvy a tak nadobro smeteny do propadliště dějin.

Valaškomeziríčská praxe zmíněných mezidenominačních shromáždění má svoje specifika. Zatímco například sousední Vsetín zůstává u obvyklého, předem daného aliančního týdne, naše město si vzájemná setkávání rozloží na celý měsíc. Po čtyři úterní podvečery jsou tak pro místní ovečky (i berany) pootevřena vrátka do jednotlivých církevních ohrádek.



První možností se stal evangelický kostel. Duchovním zamyšlením posloužil někdejší absolvent sobotní školky na Hřbitovní ulici a současný náčelník regionálního sboru Apoštolské církve, dvoumetrový Tomáš Hasmanda. Odrazil se od známého Pavlova varování před nálepkováním a zdůraznil, že současní kristovci, kteří se s patřičným rámcem hlásí především k různým Apollům, Pavlům a dalším duchovním velikánům, dělají křesťanství medvědí službu. Krvavá historie náboženských

šarvátek mluví až příliš srozumitelně. Uzdravujícím prvkem je jedinež Ježíš Kristus! Ukřižovaný, zmrtvýchvstalý a stále živý. Díky tomu i dokonale sjednocující.



Bohoslužba v římskokatolickém chrámu proběhla v duchu tradiční posvátné důstojnosti. Píšťaly královského nástroje se pod rukama talentovaného varhaníka rozezněly do burácivých melodií, při kterých až mrazilo. Zvěst Božího poselství v podání evangelického faráře Dana Hellera, vnuka někdejšího uznávaného teologa, mířila k důraznému apelu na pravdivost našich životů. Hráť fér, nemlžit, nepředstírat, veřejně se přiznat k vlastním kotrmelcům. To všechno v příslibené síle Toho, který je nejen cestou a životem, ale i pravdou jako takovou.

Zatím poslední možností společného zastavení se stala naše modlitebna. Přestože je na konci města, dokonce až na Hřbitovně, doslova praskala ve švech. Znovu se potvrdilo, že křesťané všech možných odstínů sem chodí rádi. Kázáním v tomto případě posloužil všem dobře známý představitel místních katolíků, farář Pavel Stefan. Jako obvykle, i tentokrát povídal víceméně spatra a jako vždycky, náramně srozumitelně. Neobešel požadavky Bohem vyžadované spravedlnosti, ale nevyhnul se ani zdůraznění existence křesťanského specifika, kterým není nic jiného než nezasloužená milost. Veřejně například zpochybnil pravdivost zažitého úsloví typu 'když nebudeš hodný, Pán Bůh tě potrestá'. Také on skončil u alfy a omegy všeho, Ježíše Krista, toho ukřižovaného a zmrtvýchvstalého.

Specifikem setkání u adventistů se stává ohlédnutí za minulými ekuvýšlapy do přírody. Za zvuků písničky „Vzpomíná se, vzpomíná“ promítal Honza Bureš snímky z minulých akcí, což zdaleka nezůstalo bez odezvy. Na příštích vycházkách tím pádem přibude zase několik nových poutníků. Bez spontánních reakcí nezůstalo ani závěrečné, převážně všeobecné prozpěvování. Zbrusu nová lidovka „Nebe bude v ekustylu“, i starobylý gospel „Jednou budem' dál“ dosvědčily, že adventní naděje mířící k nadpozemským výšinám je stále živá a dokonale sjednocující.



Dokonale sjednocujícím se stal rovněž bohatě prostřený stůl. Na jeho obsahu se svorně podíleli nejen neustále kmitající Iva s Pavlem a Petrem, ale i dokonale utajená Soňa z právě končící Vitality. A úplně závěrečnou třešničkou na dortu byly i tentokrát podmanivé zvuky kytar, banja a mohutné dřevěné basy. Bratři Wagnerové, Milan Kubičik a nepřeslechnutelný vokál rozjařené Jarky Krutílkové strhli mohutnou ekulavinu chval a spirituálů, která zavalila početný houf nadšených ostatků, které na Hřbitovni vydržely až do zavírací deváté hodiny večerní.

František publikán Tomanec

NEBE BUDE V EKU STYLU

Jen, co Mistr odešel, tak hodní jsme moc nebyli
Žrali jsme se, kousali se, navzájem se mydlili
Naši cestu do ráje jsme obrátili na peklo
A ve jménu pravdy svaté hodně krve vyteklo
VYTEKLO, VYTEKLO, HODNĚ KRVE VYTEKLO
Hledíme zpět, a vidíme, jak to bylo zbytečné
Nebe bude v eku stylu, nebe bude společné
SPOLEČNÉ, SPOLEČNÉ, NEBE BUDE SPOLEČNÉ

Doba se nám natáhla jako by byla na gumu
Pobrali jsme zkušenosti, snad i trochu rozumu
Už se tolik nepereme, jdem' si raděj' v ústrety
Chodíme na alianční a na eku výlety
VÝLETY, VÝLETY A NA EKU VÝLETY
Všichni si to pochvalují, jak je to prý výtečné
Nebe bude v eku stylu, nebe bude společné
SPOLEČNÉ, SPOLEČNÉ, NEBE BUDE SPOLEČNÉ

Překujeme staré meče na banja a kytary
zavoláme do ohrádek na cérky aj ogary
Dobrym Duchem naplnění bude potom vesele
Katolička s adventisty brnkat v jedné kapele
V KAPELE, V KAPELE, BRNKAT V JEDNÉ KAPELE
Nebudem' si stěžovat už na publikum nevděčné
Nebe bude v eku stylu, nebe bude společné
SPOLEČNÉ, SPOLEČNÉ, NEBE BUDE SPOLEČNÉ

Vzdáme se pak dobrovolně církevnických kabátů
V bílém rouchu vpochodujem' do věčného šabatu
Vzornáci i staří grázli, co se dali na víru
Zpívat budou s anděly si o lásce a o míru
O MÍRU, O MÍRU, O LÁSCE A O MÍRU
Vše, co bylo dočasné, se šmahem změní na věčné
Nebe bude v eku stylu, nebe bude společné
SPOLEČNÉ, SPOLEČNÉ, NEBE BUDE SPOLEČNÉ

Pavel, Tomáš, druhý Pavel, Jarda a Dan Hellerů
Vodou živou přit'uknou si na nebeskou nádheru
Diakonie a Adra a Charita z Valmezu
Potkají Alberta Schweitzera a s ním Matku Terezu
TEREZU, TEREZU, A S NÍM MATKU TEREZU
Žádné klepy, žádné sváry, žádné věty úsečné
Nebe bude v eku stylu, nebe bude společné
SPOLEČNÉ, SPOLEČNÉ, NEBE BUDE SPOLEČNÉ

Z ovčinců se rozutečou ovečky aj berani
A zruší se všechny basy, zbudou jen ty na hraní
Bude jenom jeden Pastýř, Lucifer to zabalí
Jak jednou na aliančním, jak jsme o tom zpívali
ZPÍVALI, ZPÍVALI, JAK JSME O TOM ZPÍVALI
Všichni budem' rádi, že jsme konečně na konečné
Nebe bude v eku stylu, nebe bude společné
SPOLEČNÉ, SPOLEČNÉ, NEBE BUDE SPOLEČNÉ

Autor textu i melodie
František publikán Tomanec

**Alianční shromáždění v modlitebně Apoštolské církve
5.února 2019 v 17.30 hodin
kázání Pavel Kostečka, kazatel CASD**



Přepis kázání aliančního shromáždění v modlitebně CASD, 29.ledna 2019

Dovolím si pokračovat ve čtení písmo svatého v naději, aby se tato slova uskutečnila.

Luk 4,18.-19.

18 `Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, 19 abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.`

Nebeský Otče děkuji Ti, že jsi posla svého syna Pána Ježíše Krista na tento svět, že v Něm k nám přišlo království Boží. Prosím Tě, abys nám v této chvíli seslal Ducha Svatého, abychom i dnes mohli říct to, co říkali tenkrát v synagoze v Kafarnau: „Dnes se splnilo toto písmo, které jste právě slyšeli.“

Chtěl bych vzpomenout to téma, které bylo zvoleno za základ Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Krátce bych přečetl ten úryvek, ze kterého je vybráno motto:

5 Moj 16, 18.-20.

18 Ve všech svých branách, které ti Hospodin, tvůj Bůh, pro tvoje kmeny dává, si ustanovíš soudce a správce. Budou soudit lid podle spravedlivého práva.

19 Nepřevrátíš právo, nebudeš nikomu stranit, nepřijmeš úplatek. Úplatek oslepuje oči moudrých a překrucuje slova spravedlivých.

20 Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost, abys zůstal naživu a obsadil zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

V mottu letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů je věta, abys usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost.

Ekumenickou bohoslužbu pro tento rok připravovali křesťané z Indonésie. Žijí v zemi, která je velmi různorodá. Ohromilo mně, že Indonésie je stát, který tvoří 17tis ostrovů. Taková různost. A přesto zde je jakási jednota. Na těchto 17tis ostrovech žije 1340 etnických skupin. A do toho ještě několik náboženství. Převládá islám, ale jsou tam i křesťané a další. A přesto, že je tato země tak různá a žije tam tolik etnik a tolik vyznání, platila donedávna jakási zásada solidarity. Vzájemně si pomáhali bez ohledu na to, kdo kam patří. Ale to se začíná měnit. S příchodem průmyslu, který je úspěšný a pomáhá zemi k vyšší životní

úrovni přichází jakási konkurence, boj o určitá místa, s tím je spojena korupce atd. Najednou lidé vidí, že ani mezi křesťany nemusí být taková solidarita jako dříve. A proto vybrali tu větu „spravedlnost, jen spravedlnost“. V těch modlitbách, které byly vybrány, jsme byli vyznáni, abychom byli pravdiví, a přiznali si třeba i my, pastýři svěřených stád, že máme si přiznat některé postoje, které nejsou úplně dobré.



Slitovný Bože, ty sis nás vybral, abychom byli pastýři tvého stáda. Tvůj Syn Ježíš nás učil, jak máme jednat spravedlivě. Při své službě se někdy dopouštíme nespravedlnosti vůči lidem, kteří nám byli svěřeni. Upřednostňujeme ty, kdo jsou nám blíží, mají vyšší společenské postavení, přehlízíme cizince a lidi bez společenského významu. Když se bojíme se zastat utlačovaných, nebo když špatně užíváme církevní prostředky. Právě kvůli těmto skutkům se lidé od tvé církve odvracejí. Týká se to také šíření nepravdivých zpráv po internetu. I když si teď řeknete, že vás se to netýká. Může se stát něco, co může být velmi nebezpečné. Stalo se nedávno, že díky šíření nepravdivých zpráv po internetu, do kterých byly zakomponovány i části nějakých filmů. Na

některých místech – třeba Indie – tyto zprávy natolik rozvášnili některé lidi, vyprovokovaly je k pomstě. Ale pak se ukázalo, že to nebyla pravdivá zpráva, a že ty záběry, které byly použity a byly velice srdcervoucí, byly vlastně natočeny jako film. A stala se velká nespravedlnost – mnoho lidí zaplatilo životem. Totéž platí pro nás. Možná si říkáš – to se mně netýká, já k internetu nemám přístup. Ale to se může velmi rychle změnit. Pak může člověk rozesílat nekriticky něco, o čem je přesvědčen, že to je svatá pravda, a ani si neuvědomuje, jak může někomu ublížit.



Minulé kázání Dana Hellera nás vedlo k tomu, abychom byli pravdiví. Ale musíme si přiznat, alespoň já za sebe, že vždy člověk nemá odvahu být pravdivý. Uvedu vám konkrétní příklad. Zápasím s cukrovkou a někdy si velmi nerad zjišťuji, jakou mám hladinu cukru, protože se bojím, že to nebude moc dobré. Jindy zase, když se cítím být v pohodě a mám dost pohybu, si hodnoty změřím, protože čekám, že to bude pro mě povzbudivé. Člověk nemá vždy odvahu vidět pravdu. Přiznávám také, že

v některých případech cítím určité výčitky, že měl někomu něco říct, na něco upozornit, byť s láskou. Ale jak říkal minule Dan – bojím se buď reakce toho člověka, že ho to rozčílí, nebo že ho to zarmoutí a pak propadne malomyslnosti, že já jsem na něm našel něco, co není podle mne úplně správné a on to za správné považuje. Je to takový neustálý vnitřní boj, ve kterém si člověk musí přiznat, že se někdy pravdy bojíme. Já se přiznám, že se bojím otvírat, a neotvírám – zvláště když přijdu k někomu na návštěvu – ani náznakem žádná politická témata. Naším úkolem je sjednocovat, a jakmile se některé téma otevře, tak potom je nebezpečí, že bude z toho další rozdělení.



Ale neměli bychom se bát otevřít i to, co může vzbudit určité napětí. Nesjednocuje nás doktrína, ani posvátné texty. Nesjednocuje nás ani Písmo svaté, protože ho každý z nás může číst svými brýlemi. Sjednocuje nás pouze Ježíš. Ať máme jakýkoliv názor, ať se díváme na věc jakkoliv, On má zájem o každého člověka. Pro Něho je každý člověk důležitý. Pro Něho má každý člověk hodnotu, velkou hodnotu, protože je stvořen k Božímu obrazu. Je na nás, abychom se pravdy nebáli, ale přiznali si, že

jsme i v těchto oblastech slabí. Neuškodí, když nám někdy někdo nastaví zrcadlo.

Vždy upozorňuji na nějakou knížku, která nám může pomoci pochopit verše z Písma svatého. Dnes tady mám také knížku. Jmenuje se „Lži o Bohu, kterým věříme“ a autorem je William Paul Young, který napsal známou „Chatrč“ (kniha o trojjedinosti Boha). Neklade si nárok, že vyslovuje definitivní a konečné pravdy. Ale chce nás upozornit na něco, co může být nebezpečím pro každého z nás. Přečtu kousek úvodu, který napsal jiný autor, kterého neznám, ani jsem od něho nic nečetl. Píše:

„Většina křesťanů má hlubokou touhu se držet věrně Bible a stejně to ctí většina biblických odborníků. Co věrnost znamená a jak jí dosáhnout, to už je jiná otázka.“

Před časem jsem četl knihu s názvem „Čtyři pohledy na peklo“. Čtyři odborníci, odhodlaní věrně se držet Písma svatého, nabídli čtyři odlišné a naprosto protichůdné pohledy na Biblickou pravdu o pekle. Všichni byli přesvědčení, že předkládají pravé Biblické učení. O poctivosti všech těch 4 autorů vůbec nepochybuji. Rozdílné interpretace však upozorňují na skutečnost, že jde ještě o něco jiného, než o čtení Bible. Nejhlubší a přitom nejpřehlíženější otázkou však často je, jak jí číst. Co znamená správně číst Bibli? Podle čeho se máme rozhodovat? Někteří moji přátelé se takovým otázkám smějí: „Máš to tam černé na bílém. Každý upřímný člověk pochopí, co se tam píše.“ A přesto platí, že všichni vnášíme do čtení Písma své rodinné předsudky, svou osobní historii, a svoje myšlenkové návyky. Stejně jako neslyšíme vlastní přízvuk, nedaří se nám snadno postřehnout vlastní předpoklady. Předpoklady, které utvářejí to, co vidíme a jak to vidíme. A stejně to platí o tom, co vidíme černé na bílém v Biblickém učení. Je důležité klást si otázky, jak vlastně Bibli čteme. Pokud jsme ochotni slyšet, že máme přízvuk – už to je úspěch. A naučíme se třeba poslouchat ty druhé.

Zdržme se ještě chvílku u pojmu spravedlnost. Minule jsme slyšeli pojmy „pravda“ a opak je „lež“. Žijeme ve světě, kdy má každý tu svoji „pravdu“. Z toho plyne rezignace, že žádná pravda není. Slovíčko pravda není jednoduché. A stejně tak to platí z velké části o slovíčku „spravedlnost“. Každý z nás v sobě někde má velmi hluboko cit pro spravedlnost, touhu po spravedlnosti, jak říká Pán – žízeň, hlad po spravedlnosti. A přesto je na světě tolik nespravedlnosti. V našich prostředích, kde se pohybujeme, rodiny, pracoviště, církev – mohou lidé

konat s pocitem subjektivní spravedlnosti, jejímž výsledkem může být mnoho křivd a pocitů nespravedlnosti. Chtěl bych upozornit na to, jak někdy chápeme slovo spravedlnost. Každopádně bychom se neměli zříkat spravedlnosti. Vzpomeneme na předchozí generace. Lidé někdy brali tento pojem moralisticky – je třeba jednat spravedlivě, je třeba dělat co je spravedlivé, dodržovat zásady, dávat každému co mu patří. To je spravedlnost. Člověk je ale daleko citlivější na to co by sám chtěl, aby druhí pro něho dělali, než na to, jak on respektuje ty druhé. Tady pak platí to zlaté pravidlo, které je třeba si stále připomínat: „Co nechceš, aby lidé dělali tobě, nedělej ty jim. A to co chceš, aby dělali tobě, dělej také ty jim.“ Zlaté pravidlo, které je součástí celé kultury lidstva.

Spravedlnost může být deformována i při pohledu na Boha. Jedna ze základních pravd víry je „Bůh je spravedlivý.“ A co to znamená? Poučka pokračuje „Dobře odměňuje a



zlé trestá.“ A my starší si vzpomeneme, jak se to často připomíná: „Však počkej, Pán Bůh tě potrestá.“ To byla jakási páka, za kterou bylo možno zatáhnout v určité situaci, když dítě nebylo hodné. A je to hluboko v nás. Úskalí jsou tady dvě – jednak když se to často zdůrazňuje, tak se člověk začne Boha bát. A když potom někdo přijde s „osvobozující zvěstí“ že Bůh neexistuje, lidé si hluboce oddechli a řekli si: „Konečně nám to někdo řekl, jak jsme to chtěli slyšet.“ Zbavili se představy Boha. Ale nezbavili se Boha jako takového, ten je nepřestal milovat. Ale z toho pak mohl vzniknout pro někoho nevázaný život a platí pak to, co říkal Dostojevskij: „Není-li Boha, tedy mám zcela svobodnou vůli...“ A to

mnohokrát v dějinách bylo potvrzeno. Dodnes se lidé předhánějí v tom, jak překročit určitá tabu: „O tom se ještě nemluvilo, ale my o tom budeme mluvit. To tu ještě nikdo nenatočil film s takovými scénami, tak my ho natočíme. Není-li Bůh, všechno je dovoleno.“

Druhé nebezpečí je v tom, že pokud se často používá slovo spravedlnost, jako protiváha se používá slovo o Boží lásce, ale to už je v tom smyslu, že všechno je také dovoleno, protože Bůh je láska a se vším souhlasí, všechno přijímá. Pak děláme věci, které nám samotným škodí, zanechávají trvalé následky a není jednoduché všechno potom rozmotat, co jsme zauzlovali.

Pak také je dobré vědět, že spravedlnost, jak ji chápou mnozí lidé, je chápána jen pro druhé, aby respektovali mně. Není pro mě, abych já respektoval ty druhé. Důraz na spravedlnost může být i trumfem v kartách zlého ducha. Protože on dobře ví, jak my jsme citliví na některé věci. A když nás někdy potká něco těžkého, bolestného, je zajímavé, že jsme si nevšimli, že totéž potkalo někdy dříve a v mnohem větší míře jiné lidi. A když to přišlo na nás, tak jako bychom objevili Ameriku. V tu chvíli je na blízku ten zlý, který našeptává: „Ty si myslíš, že jsi A podívej, co tě potkalo. To je spravedlivé? Jak ty chodíš do kostela, a jak ty se modlíš. A navíc děláš věci, které bys nemusel dělat. A tebe to potkalo. Tak mi neříkej, že to je spravedlnost.“ To stačí jako taková rozbuška, jiskra, abychom se vzbouřili: „Bože, proč to potkalo právě mně?“ A my můžeme říct, že když se podíváme zpátky na dějiny minulého století, předminulého, tak se tomu zlému pokušiteli dařilo: „Vy si myslíte, že je Bůh? Že vás má rád? Že je všemohoucí, vševědoucí? Podívejte se na to, co teď prožíváte.“ A protože člověk má takové jednoduché schéma vidění spravedlnosti – když se mi dobře daří, tak je to proto, že mně Bůh chrání a dává mi všechno, co chci, když se mi začne špatně dařit, je to proto, že jsem udělal chybu a Bůh mně potrestal. Může to být i proto, že Bůh není. Začneme pochybovat.

Je dobré, abychom si toho byli, bratři a sestry, vědomi, protože mohou přijít ještě různé situace v našem životě. Jednak nás to vede k tomu, když se něco takového stane někomu jinému, a my ještě v sobě máme to schéma „pozor, Pán Bůh mně potrestá“, řekneme si: „No, jemu se stalo to a to, protože nedal na to, co jsem mu tolikrát říkal a připomínal.“ A když nás to potká, tak nás Pán Bůh vlastně léčí. Protože díky tomu, že se něco podobného může stát i nám, i když jsme nedělali chyby, jako dělali

ti ostatní, tak vidíme, že to nemusí potkat jen ty, které vidíme jako horší, než jsme my sami. A to nás pak vede ne k tomu, abychom rezignovali na víru a ztráceli naději, vyčítali Bohu do konce života, že některé věci dopustil, ale k tomu, abychom začali objevovat Boha ve svém životě novým, jiným a daleko lepším způsobem.

Tak jako minule s Danem Hellerem jsme došli k řešení pravdivosti a zůstávání v jednotě přes naši různost, přes naše pohledy, názory, že naše cesta k jednotě je v Ježíši Kristu, tak můžeme říct, že to platí i o spravedlnosti. Ta dokonalá spravedlnost není lidská spravedlnost, vždy bude mít kličky a chyby v „paragrafech“, i když se snaží o dokonalý právní systém, ale pro nás je důležité to, co říká apoštol Pavel: „Ježíš Kristu zemřel pro naše hříchy, a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.“ On je naše spravedlnost. Jenom v Něm může člověk zakusit tu Boží spravedlnost i třeba v těžké situaci svého života, když se mi zdá, že všechno nevychází tak, jak já bych si přál. A to může být i pro nás na cestě k jednotě a k nekonečné spravedlnosti velkou nadějí. Kdy a jak dosáhneme nějaké jednoty, jednoty kterou si přál Ježíš Kristus, asi v této chvíli není důležité. Důležité je, aby každý z nás toužil po jednotě s Ježíšem, abychom věděli, že právě místo našeho srdce, našeho života, může být místem zjevení Boží slávy, Boží lásky. A právě v té konkrétní situaci, kterou prožíváme.

Ti, kteří studovali teologii, možná ví, že existují dva takové pojmy – trojice imanentní a ekonomická. Trojice imanentní – to je Bůh sám v sobě takový, jaký je. Dokonalý, absolutní, plnost lásky v jednotě se svým Synem v Duchu svatém. Trojice ekonomická je tak jak působí navenek – stvoření světa, vtělení Božího Syna a seslání Ducha Svatého. Platí taková zásada – jako v nebi, tak na zemi. Jako je trojice sama v sobě, můžeme říct, že se jakýmsi způsobem zrcadlí ve stvoření, skrze dílo vtělení Krista Božího Syna. To znamená, že když se podíváme na sebe do zrcadla, obraz v něm je zcela závislý na nás, a my v ničem na něm. Tak je to i s Pánem Bohem. On existuje ve své absolutní dokonalosti. Nic mu nemůžeme přidat, nic mu nemůžeme vzít. Skrze vtělení Ježíše se tady zjevuje celý náš svět. Ale to zjevení není tak jak my si představujeme, že se před námi najednou něco zjeví. Latinské slovo zjevení je revelacion, je také odhalení. Pokud dojde v divadle k odhalení opony, objeví se herec, který tam byl už před tím. Ale díky odhalení opony ho vidíme až teď. Tak je to s Božím zjevením - Bůh se nemění, je, jaký je. Není

pravda, co někteří říkají, že když se Ježíš zjevil na zemi, opustil nebe. Neopustil, trojice se nezměnila. Ale začala se zrcadlit ve světě, odhalovat, zjevovat skrze Ježíše Krista, v konkrétních historických podmínkách světa. Nastalo zjevení trojjediného Boha. To změnilo náš svět. Pro nás z toho vyplývá, že Bůh se nemění, a v životě každého z nás se může začít zjevovat, odhalovat jeho blízkost, jeho láska, v jakýchkoliv životních podmínkách. On tě má stále rád, On se na tebe dívá s láskou. Bere tě takového, jaký jsi. Ne vše, co prožíváš, On chtěl. Ale z nějakého důvodu to dopustil. Ale právě v této situaci každého z nás může pokračovat ono zjevení Boha v dějinách světa. A to je jediný lék na všechno, co svět prožívá. Je to jediné řešení na všechny problémy. A je to také jediná cesta k tomu, abychom se jednou opravdu sjednotili v našem Pánu.

P.Pavel Stefan, farář ČŘK



Tak už nám to končí...

V jedno nedávné sobotní odpoledne jsme se sešli ve Vitalitě, abychom zde oslavili 180tiny několika našich bratří. Celé dopoledne jsme se těšili na dobré jídlo, ptákoviny Franty, vtipné poznámky Péti a prezentace fotografií našich oslavenců demonstrující jejich evoluční vývoj ☺ od dupaček k obleku. Po sobotním kázání jsme se přesunuli do nám známé jídelny. Stoly byly krásně prostřené a ozdobené, z kuchyně už voněla krutí dobrotka a odpoledne se odvíjelo přesně podle našich představ – v pohodě a s dobrou náladou.

Kolik takových oslav už jsme zde prožili? A nejen sborových, ale i soukromých. Kolik příjemných besed Adra Klubu zdraví zde proběhlo? Bylo by to hodně vysoké číslo. Tak nějak jsme si zvykli na to, že pokud je potřeba se sejít v útulném prostředí, je to jídelna Vitalita. Nic zde nebylo problémem, manželé Mročkovi vyhověli každému našemu přání. Do své jídelny vložili tak říkajíc celé své srdce a jejich snahou bylo především přinést něco dobrého městu a lidem v něm. A také našemu sboru.

Oslava 180tin byla poslední akcí ve Vitalitě. Jídelna mění majitele a zázemí pro naše akce budeme muset hledat jinde. A tak chci Soni a Milošovi poděkovat za čas a energii, kterou věnovali osvětě v oblasti stravování a především práci pro jiné. Díky za to, že jste to nevzdali. Že

jste nabídli
prostory
jídelny Klubu
zdraví i
sborovým
akcím, a že jste
plnili naše
hladové
žaludky na KD.
Mně nezbyvá,
než se rozloučit



s myčkou, se kterou jsme prožily tolik pěkného ☺ a popřát Mročkům mnoho Božího požehnání v dalších aktivitách. Protože jak vás znám – vy na lavičce před domem sedět nebudete ☺ .

Iva Burešová

Národní týden manželství a Týden křesťanského domova

Každoročně si v naší církvi připomínáme důležitost manželství a rodiny díky Modlitebnímu týdnu křesťanského domova a Národnímu týdnu manželství. Stejně tak je tomu i letos od 9. do 16. února.

Vše, co stojí na vztazích, prožívá v dnešním světě otřesy a často i krize. Neodehrává se to jen za hradbami církve (ty jsou totiž na mnoha místech



děravé), ale i v jejím středu. Reklamy na nás křičí, abychom si vzali hned to, co chceme. Třeba i na splátky o rok odložené. Lžou nám, protože se nás snaží přesvědčit, že nemusíme nést důsledky svých rozhodnutí.

Ale právě ve vztazích se potřebujeme naučit žít s tím, co máme k dispozici. S realitou, že vše nejde opravit lusknutím prstů. Uvědomit si, že když se něco kazí roky, minimálně stejně tak dlouhou dobu trvá uzdravení, zahojení. Bůh nám dal největší požehnání právě do záležitostí spojených se vztahy – a je smutné, že právě manželství je v ohrožení.

Minulý rok jsem narazil na článek s titulem, který mě opravdu vyděsil: Měsíčně rozvrátíme až 40 vztahů. Majitel jedné agentury nabízí celou škálu služeb: alibi nevěrníkům, odlákání milence, test věrnosti, ochranu proti stalkingu (nežádoucí sledování), propůjčení luxusní identity, rozvrácení vztahu atd. Sám říká, že podniká pouze v tom, co lidé sami chtějí, a poptávka je tak vysoká, že musí zaměstnávat další a další spolupracovníky.

Církev vydává mnoho energie na různé programy a projekty, učí se reagovat na potřeby společnosti v různých oblastech. Avšak to, čím můžeme společnosti nejvíce přispět, máme doma. Jsou to naše rodiny, naše vztahy.

Všichni toužíme po smysluplných a hodnotných vztazích, po věrnosti, po jistotě v tomto světě navzdory všem nepříznivým statistikám. Často však okolo sebe nemáme funkční vzory, které by ukázaly, že má cenu do rodiny investovat. Je jen na nás, jestli se svezeme s negativními trendy, nebo poplujeme proti proudu.

Letošní Národní týden manželství nenese na první pohled moc povzbudivý název: „Zabijáci manželství“. Ale i díky materiálu, který je připraven, bude možné otevírat žhavá témata, jež mohou ohrožovat manželství. Přál bych si, aby byl tento týden v mnohém obohacením i pro naše manželství. Minimálně v tom, že má cenu o našich vztazích otevřeně hovořit, vztahy budovat, opravovat a ladit.



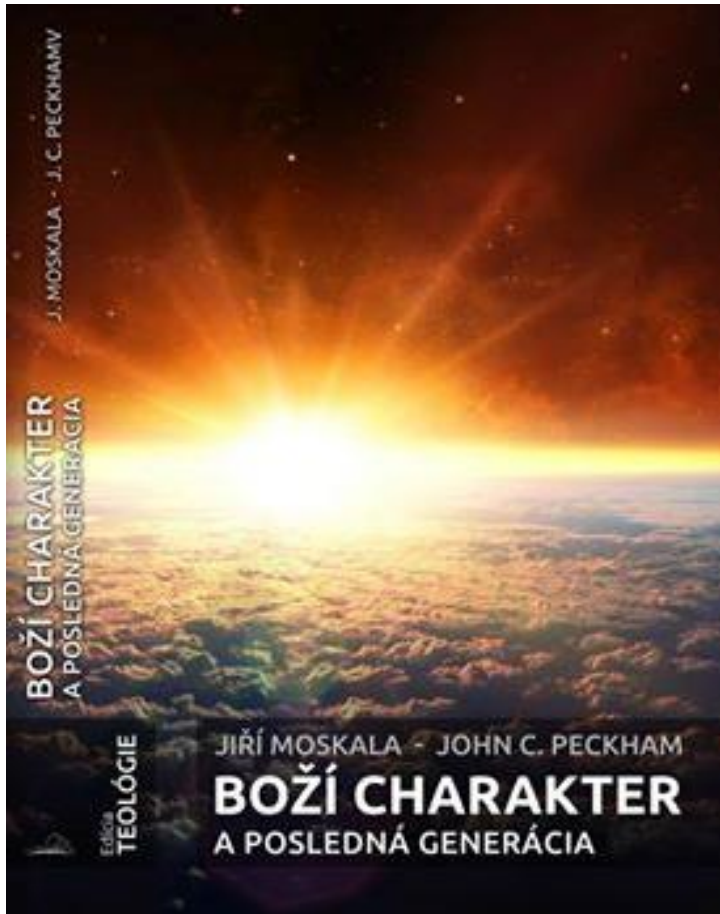
Udělejme si čas na rekapitulaci našich vztahů. Nebojme se během tohoto týdne pracovně ubrat, vypnout počítač či televizi a společně s manželem/manželkou nebo i s celou rodinou pravidelně číst, chodit na procházky nebo i na nějaký ten mls.

Potěšilo by mě, kdybychom využili Modlitební týden křesťanského domova a Národní týden manželství k vzájemnému povzbuzení k boji za tak „obyčejnou“ věc, jako jsou naše manželství a rodiny. Vstupme do spolupráce s jinými organizacemi, městem, dalšími církvemi a využijme tento čas k šíření tak důležité záležitosti, jako jsou zdravá a funkční manželství.

Martin Žůrek,
vedoucí oddělení služby rodinám při Moravskoslezském sdružení

Nová kniha od Jiřího Moskaly

Adventistický teologický institut připravuje společně se slovenským nakladatelstvím Advent-Orion vydání knihy Jiřího Moskaly a Johna C. Peckhama s názvem „Boží charakter a poslední generácia“.



ATI společně se slovenským vydavatelstvím Advent - Orion připravuje vydání další knihy v edici TEOLOGIE s názvem Boží charakter a poslední generácia. Téma staré a přitom stále aktuální, složité a přitom tak jednoduché, odborné a zároveň se dotýkající našeho každodenního života. Věřím, že si najde své čtenáře.



Osud čínských křesťanů, žádajících o azyl. Do které církve patřil T. G. Masaryk? Na Facebooku pro vás připravujeme Otázky HopeTV v nové podobě. Chceme tak vysílat křesťanské signály do společnosti. Pomozte nám v tom a sdílejte naše příspěvky :-)

Pokračujeme v přípravě dokumentu o vězeňských kaplanech. Na hraných pasážích s námi spolupracuje herec z Divadla A. Dvořáka v Příbrami, kterého jste mohli vidět i v televizi. Uhodnete jeho jméno?



Pro humanitární organizaci ADRA jsme vytvořili sérii propagačních spotů. Šestice dárců a dobrovolníků vás přesvědčí o tom, že pomáhat je ADRAnalin! Více o projektu se dozvíte na www.adranalin.cz

Znojemští adventisté ve sboru na Veselé ulici organizují pro své děti opravdu pestrou a zábavnou sobotní školu. Moc děkujeme všem zúčastněným za vstřícnost při natáčení, za výborný dort i oběd :-)



Oddělení Křesťanského domova iniciovalo natočení doprovodných rozhovorů k letošnímu Národnímu týdnu manželství. Mezi všemi milými hosty jsme mohli přivítat například i kazatele Moravskoslezského sdružení Jana Dymáčka.

Knihy na stolečku, touha popovídat si a první příchodí na obzoru. Je čas pro Čestmíra Šťovíčka a jeho službu mezi neznámými lidmi, z nichž se mohou stát naši přátelé. A i na vašem stolečku mohou být letáky a záložky projektů HopeTV. Určitě nás kontaktujte!



Příloha – *Kvatro Es* (Smějeme Se Sami Sobě)

Přehoupli jsme se přes novoroční oslavy a s vervou sobě vlastní jsme se vrhli do nových aktivit.

V loňském roce jsme se úspěšně zapojili do evangelizačních akcí, a tak abychom postoupili dále, rozhodli jsme se učinit další krok směrem ven. Jako jeden muž (člen) jsme se zapojili do projektu „Nauč si své dřevo hrát na dřevo“.



Nejsme žádní suchaři, umíme se i bavit. O tom svědčí účast v Soutěži v pojídání knedlíků.



I přes náš smysl pro humor jsme sbor velmi zodpovědný a spořivý. Dobrý člen pro píрко přes plot skočí. A proto jsme zavedli úsporná opatření vedoucí ke snížení nákladů za energie.

Iva Burešová



Křesťanský vtíp

